

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

Ίωάννα άκουγε κατάπληκτη.

Ο Ροβέρτος συνέχισε :

— Όταν λοιπόν ο χειρουργός θέλησε να άνατάμη το σώμα, είδε στην πρώτη νιστεριά, ότι ήταν άκόμη ζωντανό!... Ρωτήστε λοιπόν το σύζυγό σας από ποιού προέρχεται εκείνη ή ούλη που έχει στο λαμό κάτω από τ' άριστερό αυτί.

Λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Ροβέρτος άρχισε να γελιά, μ' ένα τρόπο που έκαμε τη δυστυχισμένη γυναίκα να τρομάξη τώρα στ' αληθινά,

καθώς την έκτύπαε με τα σατανικά του μάτια. Έγινε άμέσως χλωμή σαν πεθαμένη, κλονίσθηκε και για να μνή πείση στηρίχθηκε σε μιá πολυθρόνα. Μόλις όμως αισθάνθηκε τα χέρια του να την άγγιζουν, ξαναβόησε άμέσως όλη τη δύναμή της και τόν έσπρωξε βίαια μακριά της.

— Μιά τελευταία λέξι, Ίωάννα, της είπε τότε εκείνος. Αιτή τη στιγμή αντίπροσώπου τη δικαιοσύνη και ο σύζυγός σας διατελει υπό διαπλήν κατηγορίαν, υπό τó όνομα Διονύσιος Γενναίος ως άρχηγός των Ουγγενότων συναμοτών και υπό τó όνομα κόμης Κανδάλ ως δολοφόνος του μαρκησιού Βάδα. Άν τó θέλησω, αίτιο θα μείνετε ήρα!... Περιμένο λοιπόν μιá λέξι σας, μιá λέξι μονάχα, και όρκίζομαι ότι θα σώσω τόν πατέρα του παιδιού σας. Μπορώ να σας χάρισω τη ζωή αυτού του άνοητού μου για μιáς ώρας απόλαση!... Θέλει;

Η Ίωάννα άκούοντας αιτή τη χρυσαί πρότασι, πετάχθηκε έξάντα έξαγριωμένη, πήδησε σαν άγριο ζώο πός τόν Ροβέρτο και τόν μάταισε δυνατά στο πρόσωπο.

Ο Ροβέρτος έβγαλε μιá κραυγή πόνου και με τó χέρι στο έγγειό του βάδισε πός την Ίωάννα. Η δυστυχισμένη γυναίκα θέλησε να φωνάξη βοήθεια, άλλ' ή φωνή της πνίγηκε στο λαργύγι της και σωριάστηκε κάτω έξω!

Ο Ροβέρτος έσκυψε να τη σηκώσει, άλλ' εκείνη τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα και φάνηκε ο Διονύσιος Γενναίος. Ο Γενναίος στάθηκε έκπληκτος μπρός στο θέαμα αυτό και φώτησε τόν Ροβέρτο :

— Τι συμβαίνει, κύριε; Ποιός είσθε και τι θέλετε εδώ;

— Είμαι ο γοαμματέας του Κοινοταύλου Μοντιμαρσάν, άποκηρύχθη ο Ροβέρτος με φωνή που έτρεμε άτ' τó θυμό. Ηρθα εδώ για να πώ στη γυναίκα σας ποιός είσθε. Δέν θέλησε όμως να με πιστέμη. Ίσως ν' άλλάξη γνώμη, αν άκούση άτ' τó στόμα σας τήν άλήθεια. Καλήν άντάμωσι, κόμη Κανδάλ!

Και χειρονομώντας άπειλητικά, βγήκε άμέσως άτ' τó δωμάτιο.

Ο Διονύσιος Γενναίος στεκόταν άκίνητος στην πόρτα, σαν να τόν είχε χτυπήσει κεραυνός. Κρύος ιδρώτας έβρεξε τó χλωμασμένο πρόσωπό του. Προχώρησε άργά σαν ύπνοβάτης ν' έπεσε επάνω σε μιá πολυθρόνα.

Η Ίωάννα σηκώθηκε έντομεταξύ και βλέποντας τη χλωιάδα του συζύγου της και τ' άλλωσμένη χαρακτηριστικά του, έννοιωσε στην καρδιά της έναν πόνο βαθείτατο. Έπιγη ζοντά του και με φωνή γεμάτη άγώνα τόν ερώτησε :

— Δέν εινε άλήθεια αυτό που είπε ο άλλιος αυτός, άγαπημένε μου, δέν εινε έτσι;

— Όχι! έτρούπιλε εκείνος. Εινε άλήθεια!

— Είσαι λοιπόν ο κόμης Κανδάλ;

— Ναι, Ίωάννα...

— Δολοφόνος έσύ! φώναξε με άπερίγραπτο τρόμο ή Ίωάννα. Παντοδύναμη Θεέ, βοήθησε μας. Εύτυχας που δέν ζή ο μακαρίτης ο πατέρας μου.

— Όστε με θεωρείς ένοχο, Ίωάννα; της είπε με μεγάλη θλίψη ο Γενναίος. Άλλοίμονο!... Όλα τελείασαν πειά!... Δέν τó περίμενα από σενα αυτό τó χτυπήμα, άγαπημένη μου... Χαίρε, Ίωάννα, και ο Θεός που ξέρει τι ύπόφερα ως τώρα, είμαι βέβαιος ότι θα σε συγχωρήση.

Και βγαίνοντας τó μαχαίρι από τη ζώνη του, τομάστηκε να χτυπήσει κατάστημα. Πρώφτασε όμως να τόν συγκρατήσει ή Ίωάννα και με μεγάλο κόπο τού πήρε τó μαχαίρι από τó χέρι.

— Γιατί δέν με άφίνεις να πεθάνω; τήν ερώτησε ο Γενναίος θλιμμένα.

Είχε προσπλώσει επάνω της τó άβολο και φωτεινό βλέμμα του και την έκτύπαε στα μάτια.

— Ά, είσαι άθώος!... Τό βλέπω, τó βλέπω!... φώναξε τότε ή Ίωάννα, πέφτοντας γονατιστή στα πόδια του. Συγχώρεσε με, δέν ξέρω τί έλεγα πρò δλίγου. Συγχώρεσε με, άγαπημένε μου.

Ο κόμης τήν άνασήκωσε και τήν έσφιξε τρυφερά στα στήθη του, στέγοντας τα χείλη του στα δακρυσιμένα μάτια της.

— Συγχώρεσε με, έξακολούθησε ή Ίωάννα, γιατί μου πέρασε ύποψία άτ' τού, έστω και για μιá στιγμή. Δέν έπρεπε να σε ύποπτευθώ καθόλου, άγαπημένε μου άντρούλη. Ω, άσε με να φιλήσω τα χέρια σου...

— Ηούχασε, Ίωάννα, της είπε ο Γενναίος, και θα τó έβρεις όλα.

— Όχι, όχι, δέν θέλω να μάθω τίποτε. Τά ξέρω όλα, τó μαντεύω μόνη μου, χωρίς να μου τά πής. Ησούν άθώος και σε κατεδίκασαν άδικα, αυτό εινε όλο. Γιατί μου τρέμαρες τόσο καηρό αυτό τó μυστικό. Διονύσιε; Γιατί δέν μου τó μανείρασε; ν' έμένα να τó ξέρομμε μιού;

— Δέν ήθελα να σε ληπθω, Ίωάννα μου. Χαριόμον να σε βλέπω πάντα γελαστή ν' εύθυμη.

— Έγώ όμως θα σε παραγορεύω όσο μπορούσα και θα σ' άγαπίσω περισσότερο γι' αυτό. Άλλά τί λέω ή κοιτή;... Μπορούνα να σ' άγαπίσω πιο πολύ από τώρα;

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, ή Ίωάννα έβλωσε τα μπράτσια της γύρω άτ' τó λαμό του και τόν έσφιξε γλυκά στην άγκαλιά της.

— Όστε, λοιπόν, έξακολούθησε δακρύνοντας και γελώντας μαζί, ή Ίωάννα, ο τρυμερός εκείνος κακοήγος, ήσούν έσύ, άγαπημένε μου; Άλλά τί ένδείξεις έννοχής ύπτηχαν εναντίον σου; Ποιαν πρόφασι βρήκαν οι δικαστά για να σου επιβάλουν τέτοια ποινή; Πές μου τα όλα, είμαι περίεργη να τά μάθω.

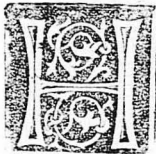
Ο Κανδάλ της διηγήθηκε τότε, με συντομία, όλη τη γνωστή ιστορία της δολοφονίας του Βάδα. Η Ίωάννα τόν άκουγε με μεγάλη προσοχή. Άπό καιρό σε καιρό μονάχα τόν διέκοπτε για να τού φιλήσει τα μάτια και τó στόμα και να τόν χαϊδέμη με τρυφερότητα.

— Όταν άκουσε να της μιλή για τόν Άμβρόσιο Παρέ, κατελήφθη από μιá θετική ενθουσιασμένη γι' αυτόν και τού είπε :

— Τόν αγαπούσα πάντα αυτόν τόν άνθρωπο, άλλα τώρα τόν άγαπώ χίλιες φορές περισσότερο. Θέλω να πάω να τόν ίδω στο Παρίσι και να τόν ευχριστήσω μόνη μου. Έπίσης πόσο καλή σου φάνηκε, ή καίμενη ή Άνθούλα Σανταντίς. Ένώ εγώ... Ω, αν ήξερες πόσο φρικτά μετένησα, Συγχώρεσε με!

— Τώρα όμως έχω καθήκον άπέναντι τών προγόνων μου ν' απολάω την κληίδα αυτή από τó έντομο όνομά τους και να βρω τόν πραγματικό δολοφόνο, για να τόν φέρω μπροστά στη δικαιοσύνη και να τιμωρηθώ όσως τού άξίζει. Εκηλιώθηκε τó όνομά μου, Ίωάννα. Ο πρόγονός μου άτιμάσθηκα.

(Άκολουθεί).

— Να είσαι έντιμος και γενναίος ίππότης. Ράλφ, μου είπε.